

kunne røre sig frit og uafhængigt i fuldkommen Selvbestemmelse og Selvlovgivning (Autonomi), hvad kun ordentligviis kan ske udenfor Folketirken, og kun kan ske indenfor Folketirken, naar man, hvad ogsaa skete ved Forslagets første Indbringelse, aabent vedkjender sig, at man kun vil underkaste sig Folketirkens Ordninger og Tilsyn, forsaavidt som Ens egen Stilling tillader det. Den Form, i hvilken Forslaget fra først af fremkom, er langt at foretrække for den sidste nu foreliggende, fordi den langt bedre end denne svarer til Ideen.

Endnu skal jeg bemærke, at der under Landemodets Forhandlinger fra grundtvigiansk Side stillede den Opfordring til Landemodet, at andrage hos Regjeringen om en Anerkjendelse af Ryslinge Frimenighed som Menighed i Folketirken og at lade dette komme under Afstemning. Dette blev afflaaet, fordi denne specielle Sag ikke forelaa til Forhandling, men jeg lovede, hvad herved skeer, at det til Ministeriet skulde blive indberettet, at en stor Deel Præster ønske, at der træffes Foranstaltning til at skaffe Ryslinge Frimenighed Anerkjendelse i Folketirken.

Efter endt Discussion blev det sat under Afstemning:

- 1) Om Landemodet stemmer for Frimenighedsagen, som den foreligger fra Rigsdagen.
- 2) Om Landemodet ønsker Ministeren bemyndiget til under visse Betingelser at anerkjende opstaaende Frimenigheder som Led i Folketirken.

Begge Dele bleve eenstemmig fraraadede, hvorimod Landemodet ønske Sagens videre Behandling henviist til den begjærede Kirkecommissjon.

Om Menighedernes Deelagtighed i Valget af Præster og om andre Foranstaltninger, der kunde være Anledning til at træffe til Afhjælpning af den paa Rigsdagen omhandlede Trang til Forandringer i Folketirken.

Skjøndt flere Stemmer udtalte sig gunstigt for Menighedernes Deelagtighed i Valget af Præster, dog ikke i den Form, i hvilken Skolelærere vælges, fandt man dog i det Hele, at dette Spørgsmaal ikke egnede sig til en isoleret Behandling, men kun til at behandles i Forbindelse med Spørgsmaalet om Kirkens Ordning i det Hele. Til Forsvar for Sagen kan særligt anføres, at Menighedernes Valgret ved Reformationens Begyndelse blev indført; hvorimod dog atter lader sig bemærke, at allerede de Riber Artikler af 1542 indskrænkede Kirkeordnansens Bestemmelser desangaaende, paa Grund af de store Misbrug, som strax viste sig; og i vore Dage vilde det vistnok ogsaa vise sig, hvad der siges i den første Riber-Artikel, „at det tidt og ofte skeer, at hvilken Person som haver meest Slægt og Venner i et Sogn eller haver den største Part paa sin Side, den bliver Sognepræst, hvad heller han er duelig eller lærd dertil, eller ei“ o. s. v. Til Forsvar for Sagen lader sig fremdeles anføre, at det synes at turde haabes, at Sogneforbindelsen, at Sammenholdet i Menigheden vilde styrkes ved at give Menigheden Deelagtighed i Præstevalget. Men herimod synes atter vægtige Betænklichkeiten at fremstille sig, efter at Loven om Sognebaandets Løsning er givet. Ved ethvert Præstevalg ville der nemlig i Menigheden i Reglen være overvundne Minoriteter, der ikke have kunnet sætte deres Valg igjennem. Det lader sig forudsæe, at disse ville lægge deres Utilfredshed for Dagen og demonstrere ved Sognebaandsløsninger og Bevægelser i Retning af Frimenigheder. Langt mindre Utilfredshed vil formeentlig fremkomme, naar Præsten, som hidindtil, gives Menigheden af Regjeringen.

Efter endt Discussion vedtog Landemodet eenstemmigt at indstille, at det ikke ansaae Spørgsmaalet om Menighedens Valgret for modent til Afgjørelse, og at en endelig Bestemmelse først kunde tages samtidigt med en ny Kirkeorden.

Der blev ligeledes forhandlet om andre Foranstaltninger til at afhjælpe den omtalte Trang til Forandringer i Folketirken. Den Klage, der ofte høres og, kunne vi tilføie, som